

efter møde paa Auktionsstedet og købe. Det er klart, at en Mand, der skal købe et Læs Kvass, er ilde tjent med en Dag at gaa hen i Skoven, som maaste kan ligge ved Siden af ham, for at se paa dette Kvass og tænke sig, at det og det Nummer vil han have til den og den Pris, og saa Dagen efter skulle gaa en Mil for at købe det Nummer, der maaste kun er 2--3 Kr. værd. Det synes mig at være et stort Spild af Kræfter. Men endnu værre kan det gaa med større Nummere, naar det er store Træer og Kævlere, der skulle sælges, thi saa ved man ikke bestemt, hvad man byder paa. Man ved, hvor mange Kubikfod der er i det Nummer, men ikke, hvorledes Træet ser ud. Der kan være stor Forskel paa et Stykke Træ, om man f. Eks. kan faa tre eller kun to Drittelstaver ud af en Bredde, det afhænger maaste af en Tomme, og saa de kun to, er Træet ikke nær saa meget værd, som naar de kunne faa tre. Jeg mener som det ærede Medlem for Søbjerg (Bluhme), at Skovriderne skulle have Ret til, naturligvis under visse Betingelser, at kunne sælge Træet underhaanden. Som det nu gaar under Reguleringen, skulle de og de Træer sælges det og det Aar, men det er ikke sikkert, at det passer, saa at der er Købere til dem. Træet kan muligvis kun blive solgt for Spotpris eller slet ikke. Jeg finder ikke, at der kan være noget i Vejen for, at en Skovriber kan have Ret til at sælge noget Træ underhaanden, han kunde f. Eks. aftale med Overførteren eller hvem det nu er, han skal tale med, at det og det Træ ikke bør sælges, men at man bør afvente en Lejlighed til at faa en større Pris for det, og det kan maaste meget let indtræffe. I Løbet af 14 Dage kan der maaste være en Steghaver, som vil betale meget for Træet nu, medens han før slet ikke kunde bruge det. Og naar det er saa, at Skovrideren ved, hvad han maa sælge det for, synes jeg ikke, der kan finde nogen som helst Misbrug Sted med det. Jeg tænker ogsaa, det kunde være heldigt, om Staten selv købte noget mere Træ i Statskovene, end den gør. Saaledes som det nu er, hører man altid, at naar der skal bruges Træ til Statens Bygninger, skal det helst være pommerst Træ. Vi have dog lige saa godt Træ herhjemme som det, vi faa derude fra, ja endda meget bedre. Naar man ser paa det Træ, der bliver brugt til Bygninger, som skulle staa for Vejre og Vind, holder det danske Træ bedre end det udenlandske. Jeg synes ogsaa, at vi i første Række burde tage bort eget Træ; muligvis koster det et Par Dre mere, men det gør jo ikke noget, den Udgift kommer tilbage til Statskassen. Med

Hensyn til Auktionerne skal jeg blot bemærke det, at under de nuværende Forhold er det en Bestemmelse overalt, tror jeg, at Træet skal være ude af Skovene inden 6 Uger efter, at Auktionen har været holdt. Der er kommet en ny Bestemmelse til senere, ifølge hvilken der kun maa afhentes Træ fra Skovene 3 Dage hver Uge. Det er en aldeles urimelig Bestemmelse, som kun kan være fremkommen fra upraktiske Mænd. Det kan jo meget let hænde, at det er Regnvejr i de 3 af Ugens 6 Dage, saa at Vejene ere opblødte, eller at der er saa meget Sne, at Folk ikke kunne komme i Skovene. Saa ere Køberne henviste til enten at køre paa de daarlige Veje og derved ødelægge dem, eller muligvis kunne de slet ikke afhente det, i hvert Fald kunne de ikke køre med nær saa stort et Læs som, naar Vejene ere gode, og derfor vil Transporten blive dem for dyr. I det hele taget finder jeg ikke, at der vilde være noget i Vejen for, at Forstbæset f. Eks. kunde sige: Vi ønske, at Køberne komme de Dage, Vejene ere farbare om Vinteren, naar det er Frostvejr, da skulle Skovene være aabne hver Dag for dem. Derimod kunne vi være tilbøjelige til at lutke i daarligt Føre, naar Vejene ere flemme. Forbedringen af Vejene koste jo grumme meget, især fordi det som oftest sker derved, at Grusstørjelen bliver udført i Dagløn i Stedet for, at det kunde gøres i Akkord, eller saaledes at man stillede det til Licitation. Der er ikke Spor af noget i Vejen for, at de af Forstbæsets Embedsmænd som Skovløbere, der have Heste, som de kunde ønske brugte dertil, kunde overtage denne Licitation, og de smaa maanedlige eller aarlige Forbedringer, der kunne være at udføre paa Vejene, kunde da foretages i Dagløn. Det ærede Medlem for Søbjerg synes, at flere af Skovembedsmændene, Forstmændene, vare for daarligt lønede, og det kan ogsaa være. Jeg tror ligeledes, at flere af vore Skovridere, som sidde paa mindre Gager, have en forholdsvis lille Indtægt, saa der kunde være Rimelighed for, at den blev lidt forhøjet.

Der er et Forhold, som jeg særlig vil omtale her og bede den højtærede Minister lægge Mærke til, det er den Maade, paa hvilken Forstbetjentene avancere fra det ene Embede til det andet. Med Forstbetjentene forstaaer jeg dem, der have Forst- og Jagtlærebrev. Jeg ved et Eksempel paa, at en Mand, som var i sit 32te Aar, og som i flere Aar havde arbejdet i Skovene, besluttede sig til at erhverve sig et saadant Forst- og Jagtlærebrev. Han gjorde det og fik en lille Bestilling, vist som Skovløber, og havde